

dre stærk Sympathi for den, thi i hvert Fald havde det ærede Medlem ikke saa Betænkkeligheder ved den Affattelse, som Undringsforlaget har faaet, og de Bestemmelser, det indeholder, saaledes som det foreligger. Men det undrede mig egentlig, at den ærede Forslagsstiller selv har kunnet formulere det saaledes, som han har gjort, naar han er en saa bestemt Modstander af Bestemmelser, som kunde give Anledning til Vilkaarlighed; thi er der nogen Paragraf, som vil kunne give Anledning til Vilkaarlighed, skulde jeg tillade mig at tro, at det netop vil blive § 31, affattet saaledes, som her af ham foreslaaet. Paragrafen vilde hævst komme til at bestemme, at, naar en menig Krigsmand har været straffet 3 Gange, deraf mindst 1 Gang ved Krigsretsdom, og der ingen Udfigt er til, at han ved at forblive ved sin Afdeling vil forbedre sig, kan vedkommende militære Minister fortsætte ham til en Arbejdsafdeling. Bestemmelserne ere jo klare nok, om end Forseelsens eller Forbrydelsens Bestaendighed ikke er gjort til Gjenstand for nærmere Betegnelse i Lovforlaget. Men hvorledes skal vedkommende Minister komme til Kundskab om, hvorvidt der er Udfigt til, at Manden vil forbedre sig? Dette kan kun ske gennem Afdelingschefen, og det vil altsaa efter den Affattelse, Forlaget har, egentlig sige, at det bliver Afdelingschefen, som her har den afgjørende Myndighed, idet det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte, ikke kan forudsættes, at Krigsministeren her kan træffe nogen som helst retfærdig Afgjørelse. Jeg tror derfor ogsaa, at den samme Opfattelse, som den ærede Forslagsstiller forudsatte hos de Menige med Hensyn til Ertternens Netfærdighed eller Uretfærdighed, i en endnu langt høiere Grad vilde gjøre sig gjældende med Hensyn til den her foreslaaede Straffearart. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte, at jeg havde havt Uret, naar jeg ved Sagens 2den Behandling havde paastaet, at der mellem den danske og den tydske Straffelovs Bestemmelser ikke var anden Forskjel end denne, at den danske Straffelov ikke havde Nedfattelsen i de Meniges 2den Klasse eller Tab af Nationalkørdnen, og det ærede Medlem henlevede Opmærksomheden paa, at jeg havde overset, at der i den tydske Straffelov havde en særegen Straffearart, den saakaldte Fæstungshaft. Dette har jeg ganske vist ikke overset. Naar man tager den tydske Straffelov for sig, hedder det i § 16, at Frihedsstraf efter denne Lovs Aand er Fængsel, Fæstungshaft eller Arrest, og saa kommer der senere i § 17 den Bestemmelse, at Frihedsstraf, naar dens Varighed er over 6 Uger, er Fængsel. Men det er jo vistnok ikke det ærede Medlem ubekjendt, for det Første, at der i den tydske Lov er en helt anden Opfattelse end hos os med Hensyn til Nødvendigheden og Nødvendigheden af at holde den Bærne-

pligtige til Tjeneste og bibeholde ham for Hæren, og dernæst, at Anvendelse af den foreskrevne Fæstungshaft kun finder Sted, naar det har vist sig, at den Paagjældende efter gjentagne Forbrydelser, og efter at de andre Straffemidler ere anvendte paa ham, ikke lader sig holde til Orden. Efter hvad jeg har god Grund til at antage, indrømmer man sjelden eller aldrig denne Straf af Fæstungshaft for meget korte Tidsfrister, og den vil saaledes som oftest kun blive anvendt, hvor der efter vor Straffelov vil blive anvendt en Straf, der fjerner den Paagjældende fra Hæren. At jeg fuldkommen deler det ærede Medlems Anskuelse om denne Straffearart, om det lidet Tiltalende ved den, og om den Karakter, som de paagjældende Afdelinger faae, tillader jeg mig her at udtale; men jeg tror rigtignok, at den samme uhyggelige Karakter, som de til Fæstungshaft dømte Afdelinger have, vilde blive de i Forlaget under Nr. 14 foreslaaede Arbejdsafdelinger til Del. — Saa vidt jeg hørte, omtalte den ærede Ordfører ikke mit Forslag under Nr. 16 til § 34, der gaar ud paa at bringe Paragrafen tilbage til dens oprindelige Skikkelse. Jeg veed ikke, om jeg deraf tør slutte, at det ærede Udvalg tiltræder Forlaget, som jeg i ethvert Tilfælde tillader mig at anbefale til Thinget. — Den ærede Ordfører udtalte, at Udvalget ikke kunde gaa ind paa mit Forslag under Nr. 18 til § 40, som gaar ud paa, at 3die Punktum af Paragrafens 1ste Stykke skal udgaa. Det har været Gjenstand for Forhandling saavel her i Salen som imellem Udvalget og mig, men det er hidtil ikke lykkedes mig at overbevise Udvalget om det Urigtige i at lade denne Bestemmelse staa. Jeg tror, at Grunden til, at Udvalget fastholder sin Anskuelse, er den, at det antager, at det er ved en Inkurie, at denne Passus ikke fandtes i det oprindelige Lovforlag, medens den fandtes i tidligere Lovforlag. Jeg tror, at denne Opfattelse er begrundet i, at Udvalget stadig overfer den Forandring, som er foregaaet derved, at Bestemmelsen om Degradation er bortfalden og i Stedet derfor indsat Embeds- og Bestillingsfortabelse. Forøvrigt skal jeg indrømme, at det ikke har stort at betyde for mit Vedkommende, om Paragrafen bliver affattet saaledes, som jeg nu har foreslaaet, eller saaledes, som den findes i det foreliggende Lovforlag; men det forekommer mig besynderligt i et Lovforlag at indsatte en saadan Bestemmelse som denne: „Forsaa vidt de omhandlede Personer staa i Klasse med Underofficerer og vilde have forskyldt Bestillingsfortabelse, men denne Straf efter deres Stillingens Bestaendighed ikke kan anvendes paa dem o. s. v.“ Jeg finder nemlig, at det er en fuldstændig Modsigelse at sige, at de have forskyldt Bestillingsfortabelse, men at Bestillingen ikke kan fortages. Under Nr. 20 har Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem stillet et Forslag, som gaar ud paa, at i § 46 skulle Ordene fra „klarlig“ til Para-